

Солунски, ние възстановихме България въ реда на свѣтовнитѣ господарства. Сега ни оставатъ още две задачи да изпълнимъ — първо, да ни признаятъ за законна държава, за да не може никой безъ право да ни напада и ограбва, и второ — да включимъ въ границитѣ си всички български земи, които сж съставяли царството на великия Симеонъ. Знаемъ, че Византия нѣма никога първа да ни признае. Сърбитѣ сж коварно и измѣнчиво племе. Венгритѣ открито ни се заканватъ. Никой отъ нашитѣ съседи не ни мисли доброто. Всички гледатъ да се нахвърлятъ върху насъ и при удобенъ случай да ни завладѣятъ и подѣлятъ. За това намъ е нуженъ силенъ покровителъ. А кой има сила и властъ предъ всички царе и господари? Само папата. Въ него е най-голѣмата ми надежда. Защото, какво струватъ всичкитѣ ни права, всичкитѣ ни победи, когато отъ всѣкъде ни ги оспорватъ, наричатъ ни узурпатори и зле ни се заканватъ. Най-напредъ държавата ни трѣбва да бѣде узаконена. Следъ това ще продължимъ великата бранъ на Асѣна и Петра, ще довършимъ гнилата Византийска империя и на нейно мѣсто ще издигнемъ ново, младо, цвѣтущо царство. Това сж дветѣ върховни задачи на моя животъ, боляри, и горко томува, който дрѣзне за свои лични изгоди да ми се противопостави. Вжтре у дома си ние можемъ да се крамолиме. Но — запомнете го добре! — за държавнитѣ дѣла всички трѣбва да имаме само една мисль и една воля. А не единъ да разваля това, което други е подкачилъ.

Царьтъ тежко въздѣхна и сви вежди.

— Спомнете си какъ безумието на Иванко можеше за мигъ да провали непосилната борба на толкова тежки години. Спомнете си какъ болярски интриги и дребнави честолюбия разрушиха великото царство на Симеона. Спомнете си какъ несговорчивостъта на Кубратовитѣ синове разпокѣсаха голѣмото българско ханство край Волга. Това е нашиятъ народенъ недѣгъ. Наистина, народътъ ни е трудолюбивъ и храбъръ. Но десетъ безумци отъ вашитѣ могатъ да го погубятъ. Само силна и корава дѣлоница може да ви обуздава васъ — горчивъ присмѣхъ екна въ гласа